

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1900.

Leto I.

Pozdrav.

„Ah, zdaj si zapel!

Mi se zbiramo
in se veselo nate in
vate oziramo . . .“

In sama mlada lica,
ah, mlada in cvetoča,
in kot roža na vrtu
kri na njih žari se vroča . . .
Sami ljubki obrazki,
ki zavzeto gledajo,
in z „Zvončkom“ otroci
za gorke pečice sedajo.

„ . . . To meni prija,
a meni to!
Ah, kaj veš ti? — To-le
tako je prijetno, lepó! . . .“

No, pa prav!
Jaz sem vesel,

da vsakemu svojo
dejal sem, zapel.
Vsakemu svojo —
da čujete!

Ej, že v glavicah
misli snujete:
„Bog ve, kaj nam pove
v prihodnjih dneh? . . .“

Zdaj bom učen, zdaj moder,
zdaj za šalo in smeh.

In stari ljudje
tudi me slušajo,
tiho, neopisno srečo
spet okušajo.
Tam iz dalje, iz dalje
časi mladi prihajajo
in jim srca s cvetjem
in solncem obdajajo . . .

E. Gangl.